

Sygn. akt II C 148/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Gliwicach II Wydział Cywilny Ośrodek (...) w R.

w składzie:

Przewodniczący SSO Katarzyna Banko

Protokolant Bogumiła Brzezinka

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2016 roku w R.

sprawy z powództwa P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko T. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W. na rzecz pozwanej T. M. kwotę 7.217 (siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Katarzyna Banko

Sygn. akt II C 148/16

UZASADNIENIE

Powód P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. domagał się zasądzenia od pozwanej T. M. kwoty 91.141, 07 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powyższego żądania podano, że pozwana T. M. w dniu 24 marca 2005r. zawarła z (...) S.A. w W. umowę bankową o numerze 6/35/206- (...) /2005 na podstawie, której otrzymała kwotę pieniężną i jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z warunków umowy. W dniu 19 sierpnia 2008r. pomiędzy (...) S.A. w W. a firmą (...) S.A. została zawarta umowa przelewu wierzytelności. Następnie w dniu 07 kwietnia 2009r. (...) S.A. scedował wierzytelność na rzecz powoda, który domaga się jej zasądzenia w niniejszej sprawie. Kwota dochodzona pozwem obejmuje: należność główną w wysokości 37.773,08 zł, skapitalizowane odsetki w wysokości 53.367,99 zł. Skapitalizowane odsetki obejmują: kwotę 19.091,77 zł tytułem odsetek karnych naliczonych za okres od dnia 10 maja 2006r. (dzień wypowiedzenia umowy kredytowej) do dnia 18 września 2008r. (dzień poprzedzający cesję wierzytelności) w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczoną od należności głównej wskazanej w bankowym tytule egzekucyjnym, tj. kwoty 37.773,08 zł; kwotę 34.276,22 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez stronę powodową za okres od dnia 19 sierpnia 2008r. (dzień cesji wierzytelności) do dnia 02 lutego 2016r. (dzień sporządzenia pozwu) w wysokości ustawowej od kwoty należności głównej, tj. kwoty 37.773, 08 zł (k. 31).

Pozwana T. M. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa. Wnosząc o oddalenie

powództwa pozwana podniosła zarzut przedawnienia oraz zarzut bezzasadności powództwa uznając je za niewykazane. Podała, że nie została zawiadomiona o cesji wierzytelności na rzecz powoda, a znajdujące się w aktach sprawy zawiadomienie dotyczy cesji wierzytelności na rzecz firmy (...) S.A. we W..

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 marca 2005r. pomiędzy (...) S.A. w W. a M. M. (1) i T. M. jako kredytobiorcami została zawarta umowa o kredyt nr 6/35/206- (...)-/2005 na podstawie, której kredytobiorcom został udzielony kredyt w kwocie 16.544,82 CHF. Powyższy kredyt miał zostać spłacony w 96 ratach miesięcznych począwszy od dnia 10 kwietnia 2005r. Zgodnie z § 15 umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m. in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. (dowód: wniosek o udzielenie kredytu k. 33 – 36, umowa kredytowa k. 37 – 43)

Ponieważ kredytobiorcy nie wywiązali się z warunków umowy bank wypowiedział umowę kredytową w dniu 10 maja 2006r. (pismo powoda k. 31)

W dniu 13 marca 2007r. (...) S.A. w W. wystawił przeciwko M. i T. M. jako kredytobiorcom i T. K. jako poręczycielowi - bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nr (...)- (...) z dnia 24 marca 2005r. w kwocie: należność główna 37.773,08 zł, odsetki za okres od 10 maja 2006r. do 12 marca 2007r. 5.283,53 zł, koszty 99,70 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 13 marca 2007r. naliczanymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 37.773,06 zł w stosunku rocznym. Klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2007r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 844/07. (dowód: bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) wraz z odpisem postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 17 kwietnia 2007r. sygn. akt I Co 844/07 k. 44 – 46)

Na podstawie wyżej opisanego tytułu wykonawczego Komornik Sądowy dawnego Rewiru II przy Sądzie Rejonowym w R. pod sygnaturą akt II Km 1556/07 prowadził z wniosku (...) S.A. w W. postępowanie egzekucyjne przeciwko T. M., M. M. (1), T. K.. Pismem z dnia 15 września 2008r. wierzyciel (...) S.A. w W. zawiadomił Komornika, że w dniu 22 sierpnia 2008r. na podstawie umowy cesji dokonał przeniesienia wierzytelności na rzecz (...) S.A. we W. i wniosł o umorzenie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 30 października 2008r. Komornik umorzył postępowanie egzekucyjne. W toku powyższego postępowania egzekucyjnego od dłużników wyegzekwowano kwotę 652,20 zł, z której wierzycielowi wypłacono 551,37 zł. (dowód: dokumenty zawarte w aktach sprawy egzekucyjnej o sygnaturze II Km 1556/07)

W dniu 19 sierpnia 2008r. pomiędzy (...) S.A. w W. a Spółką pod firmą (...) S.A. we W. została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, przy czym wykaz wierzytelności będących przedmiotem sprzedaży stanowił załącznik do powyższej umowy, który jednak nie został przedstawiony w niniejszym postępowaniu. (dowód: umowa sprzedaży wierzytelności k. 6 – 13)

Pismem z dnia 01 września 2008r. (...) S.A. w W. zawiadomił pozwaną T. M. o zawarciu umowy przelewu z (...) S.A. we W. podając, że przeniesienie wierzytelności stało się skuteczne dnia 22 sierpnia 2008r. (dowód: pismo (...) S.A. w W. z dnia 01 września 2008r. k. 47)

W dniu 07 kwietnia 2009r. pomiędzy (...) S.A. we W. a P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. została zawarta umowa przelewu wierzytelności szczegółowo opisanych na płycie CD stanowiącej załącznik nr 1 do zawartej umowy. W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że umowa przelewu (cesji) wierzytelności została ograniczona o postanowienia stanowiące tajemnicę przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Potwierdzeniem, iż wierzytelność dochodzona pozwem była przedmiotem umowy przelewu wierzytelności jest wyciąg z elektronicznego

załącznika do umowy cesji. (dowód: umowa przelewu wierzytelności k. 14 – 16, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy k. 17)

Pismem z dnia 28 stycznia 2016r. powód za pośrednictwem swego pełnomocnika wezwał pozwaną o zapłatę kwoty 91.104,85 zł. (dowód: pismo z dnia 28 stycznia 2016r. k. 18)

Powyższe okoliczności faktyczne Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, w szczególności dokumenty urzędowe, które w ocenie Sądu były w pełni wiarygodne.

W wyroku z dnia 11 lipca 2011r., w sprawie sygn. akt P 1/10 Trybunał Konstytucyjny stwierdził, iż art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (OTK - A 2011/6/53, Dz. U. z 2011/152/900). Podkreślenia zatem wymaga, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Obowiązujący przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wprost już przy tym pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym (Dz. U. z 2014 r. poz. 157). Dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, na przykład cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie stanowią one dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Wskazane okoliczności, w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną, powinien wykazać, zgodnie z art. 6 k.c. odpowiednimi dowodami fundusz (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, Lex 1375500). Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła m.in., że powództwo jest bezzasadne jako niewykazane, przy czym z uzasadnienie jej stanowiska, wynika, że nie kwestionuje ona faktu dokonania cesji, a jedynie wysokość wierzytelności. Skoro jednak w oparciu o pozostałe zgromadzone dowody z dokumentów uwzględniony został zarzut pozwanej co do przedawnienia roszczenia to Sąd nie badał wysokości dochodzonej wierzytelności.

Sąd zważył, co następuje:

W ustalonym stanie faktycznym powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 24 marca 2005r. pomiędzy (...) S.A. w W. a M. M. (1) i T. M. jako kredytobiorcami została zawarta umowa o kredyt nr 6/35/206- (...) -/2005 na podstawie, której kredytobiorcom został udzielony kredyt w kwocie 16.544,82 CHF. Powyższy kredyt miał zostać spłacony w 96 ratach miesięcznych począwszy od dnia 10 kwietnia 2005r. Zgodnie z § 15 umowy bank miał prawo wypowiedzieć umowę kredytu m. in. w przypadku wystąpienia zaległości w spłacie dwóch pełnych rat kredytu, za co najmniej dwa okresy płatności. Powód przyznał, że bank wypowiedział umowę kredytową w dniu 10 maja 2006r., gdyż kredytobiorcy nie wywiązali się z zobowiązania spłaty kredytu w ustalonych ratach i terminach (pismo powoda k. 31).

Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa w pierwszej kolejności podniosła zarzut przedawnienia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Roszczenia banku o spłatę kredytu przedawniają się z upływem trzech lat. Jeżeli bowiem przepis szczególny nie stanowi inaczej, to termin przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą - a takich dotyczy roszczenie banku z tytułu kredytu - wynosi 3 lata (art. 118 k.c.).

Bieg terminu przedawnienia liczy się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Datą początkową dla określenia przedawnienia poszczególnych rat są terminy ich spłaty określone w umowie kredytowej. Jeżeli jednak doszło do wypowiedzenia kredytu to raty dotychczas niewymagalne stały się wymagalne wraz z terminem wypowiedzenia. Od tego dnia trzeba do nich liczyć trzyletni termin przedawnienia.

Skoro bank wypowiedział umowę kredytową w dniu 10 maja 2006r. to roszczenie banku uległoby przedawnieniu w maja lub czerwcu 2009r.(w zależności od momentu doręczenia pozwanej pisma wypowiadającego umowę i upływu okresu wypowiedzenia), jednakże artykuł 123 § 1 pkt 1 k.c. stanowi, że bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Powołany przepis nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia, nie ulega jednak wątpliwości, że chodzi o czynność przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerywania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności; niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których lub przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdatna do przerywania przedawnienia, została dokonana.

Skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione. Tak więc z istoty tej instytucji wynika, że przerywanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela; dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, nr 4, poz. 58, i wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2014 r., II CK 276/04, niepubl., z dnia 22 stycznia 2008 r., V CSK 386/07, niepubl., z dnia 04 października 2012 r., I CSK 90/12, niepubl., z dnia 23 listopada 2011 r., IV CSK 156/11, OSNC-ZD 2013, nr A, poz. 7, oraz z dnia 12 stycznia 2012 r., II CSK 203/11, OSP 2014, nr 6, poz. 60). Jednakże roszczenie stwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym (zaopatrzone w klauzulę wykonalności na rzecz banku) nie jest prawomocnym orzeczeniem sądu, gdyż bankowy tytuł egzekucyjny nie jest wydany przez niezależny organ rozpatrujący sprawę merytorycznie (w istocie pochodzi od strony postępowania). Postępowanie klauzulowe nie zmierza do rozpoznania merytorycznego, co wyklucza uznanie res iudicata. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach – V Wydział Cywilny z dnia 24 listopada 2011 r. sygn. akt V ACa 572/11) Z tych względów tytuł wykonawczy w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego z klauzulą wykonalności nie stanowi aktu powodującego przedłużenie terminu przedawnienia do 10 lat. Roszczenie zatem banku z tytułu kredytu względem kredytobiorcy ulega w takiej sytuacji przedawnieniu z chwilą upływu 3-letniego terminu przedawnienia. Do tej wierzytelności zastosowanie znajduje bowiem art. 118 k.c. w części regulującej przedawnienie roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

W rozpoznawanej sprawie (...) S.A. w W. w dniu 13 marca 2007r. wystawił przeciwko M. i T. M. jako kredytobiorcom i T. K. jako poręczycielowi - bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący zadłużenie z tytułu zawarcia umowy o kredyt gotówkowy nr (...) - (...) z dnia 24 marca 2005r. w kwocie: należność główna w kwocie 37.773,08 zł, odsetki za okres od 10 maja 2006r. do 12 marca 2007r. w kwocie 5.283,53 zł, koszty w kwocie 99,70 zł wraz z dalszymi odsetkami od dnia 13 marca 2007r. naliczanymi według zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A. w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty 37.773,06 zł w stosunku rocznym. Klauzulę wykonalności powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nadał Sąd Rejonowy w R. postanowieniem z dnia 17 kwietnia 2007r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt I Co 844/07. Doszło więc do przerywania biegu przedawnienia roszczenia względem (...) S.A. w W.. Z przepisu art. 124 § 1 k.c. wynika natomiast, że po każdym przerywaniu

przedawnienia biegnie ono na nowo. W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (§ 2). Przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności i w stosunku do cedenta upłynął z dniem 17 kwietnia 2010r.

Czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Tutejszy Sąd podziela stanowisko wyrażone, przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014r. (II CSK 196/14, LEX 1622906, Biul.SN 2015/2/11), zgodnie z którym do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których/przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Sąd Najwyższy wskazał, że z istoty instytucji przedawnienia wynika, że przerwanie biegu przedawnienia następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której kieruje się czynność i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności jest czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia (por.m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 OSNC 2005/4/58, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04, niepubl.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Można także zasadnie twierdzić, że po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego). Zdaniem Sądu Najwyższego brak podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. Taka sytuacja ma miejsce w rozpoznawanej sprawie, gdyż podstawą postępowania egzekucyjnego prowadzonego z wniosku (...) S.A. w W. był bankowy tytuł egzekucyjny, któremu klauzulę wykonalności nadał Sąd Rejonowy w R.. Powód jako nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskał jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98). Tak więc, z racji następstwa prawnego, o którym mowa, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot. Należy zatem stwierdzić, że skutki, jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Reasumując, fakt, iż w rozpoznawanej sprawie poprzedni wierzyciel prowadził postępowanie egzekucyjne nie ma wpływu na bieg terminu przedawnienia wobec cesjonariusza. Dodatkowo zauważyć należy, że postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygnaturą akt II Km 1556/07 zostało umorzone na wniosek wierzyciela (...) S.A. w W. na podstawie art. 825 k.p.c. Umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela - banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. III CZP 103/14 LEX nr 1643191)

W konsekwencji należało stwierdzić, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu. Przerwany wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bieg trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął się na nowo z chwilą wydania w tym

postępowaniu postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności, tj. 17 kwietnia 2007r. i zakończył się przed wniesieniem pozwu, tj. w dniu 17.04.2010r. Powód, zawierając w dniu 07 kwietnia 2009 r. umowę przelewu, nabył wierzytelność nieprzedawnioną; do upływu terminu przedawnienia mógł doprowadzić do przerwania jego biegu na swoją korzyść, występując z pozwem o zapłatę, co nie nastąpiło.

Mając powyższe okoliczności i rozważania na względzie orzeczono jak w sentencji. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wysokość poniesionych przez pozwaną kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) i zasądzono ją wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

R., dnia 27 czerwca 2016r. SSO Katarzyna Banko